

сбитие и явление? И чие любородно и доброжелателно сърдце можеть да слушатъ това нѣщо безъ особна радостъ и восхищение.

„Любезний народе! върви, върви напредъ! Ти много си назадъ отъ другитѣ народи; за то сега, кога си се пробудилъ отъ мракъ и отъ невѣжеството и си позналъ окаяното свое положение, тробеть да удвоишъ и утроишъ своитѣ трудове и попечения, и нищо да не жалишъ, за да просветишъ себе си и потребните науки и познания, безъ които човѣкъ не толко не можеть да бидеть истинно благополученъ и счастливъ, но се уподобувать и со другите безсловесни животни.“

Въ врѣме на редактиранието на Мутева „Бълг. Книжници“ сж биле прѣимущественно историко-филологическо списание. Въ него се е печатало: „Житието на Климента, Архиепископа Болгарскаго“ статьи по Бълг. езикъ, за унията, „Послѣднитѣ страници отъ Българ. История“, „Синодикътъ на царя Бориса“, „Мисли Н. Касабскаго“, „Народни пѣсни на южнитѣ славяни отъ Ю-Венелина“, „Кратко ислѣдование на Бълг. древность“, „Писма за нѣкои мжчнотии на българ. правописание“ отъ Кръстевича.

По беллетристиката ний виждами хубавий прѣводъ отъ самий редакторъ на „*Чичовата Толова колиба*“ сочинение отъ г-жа Бичеръ—Стоу, прѣводъ отъ английски — и прѣвода отъ приказката отъ А. Велтмана „*Троянъ и Ангелица*“ и „*Сирота Цвѣтана*“ отъ Я. Груева. При това печатани сж редовно български народни пѣсни, събрани отъ разни лица (Савва Филаретовъ, Архимандритъ Партений Зографски, Т. Н. Шишковъ, Василъ Беронъ и др.)

Йоще отъ първата книжка се забѣлѣзва пълнотата на съврѣмения общественъ отдѣлъ или, както го нарича редакцията, „съврѣмenna лѣтопись на Б. Книжници.“ Той се дѣли на нѣколко подотдѣла: общъ дневникъ, политически дневникъ, търговски дневникъ, книжовенъ дневникъ и проч. Въ днешно врѣме ний нѣмами списание, което да има такъва „съвр. лѣтопись.“ Въ туй отношение „Бълг. книжници“ сж и днесъ за подражаванье. Нѣма важни политически или обществени въпроси отъ тогавашно врѣме, които да не сж разгледани. Нѣма по-лични събития въ политическия или икономическия животъ, които да не сж описани въ подробность; ни едно книжовно явление у насъ не е останжло незабѣлѣжено отъ редакцията; ако не подробна критика, то поне кжса една рецензийка е била посвѣтявана за всѣка новоиздѣзла бълг. книга. Критиката, която въ „*Царигр. вѣстникъ*“ се забѣлѣзва като въ зароди-